

Podívala se na řeku a představila si, jak se potápí pod hladinu, stejně jak to dělávala, když nechtěla cítit nic než otupělost. Ale tentokrát jí ta představa nepomohla. Dokázala si představit jen jiné temné vody, které ve svém objetí svíraly ji i Marcuse.

Zachvěla se.

„Eiro?“ Alyss ji vytrhla z myšlenek. Její přítelkyně už byla několik kroků před ní. „Jdeš?“

„Ano, promiň.“ Eira zavrtěla hlavou a otočila se, aby Ducotovi poděkovala, ale zjistila, že už se nesoustředí na budovy na druhé straně řeky, ale s očekáváním hledí na ni.

„Dnes na večeri nepůjdeš,“ zamumlal.

„Cože?“ Přestože ji sluneční paprsky hřály do ramen, Eira se roztřásla chladem.

„Bude ti příliš zle, než abys mohla povečeřet s ostatními šampiony. Počkej ve svém pokoji.“

„Nač?“ Eira se nadechla a přejela pohledem mezi ním a Alyss. Věděla, že se její přítelkyně každou chvílí znovu otočí a uvidí ji, jak zdržuje.

„Na tvého průvodce ke Stínovému dvoru.“

Dovol mi, abych tě prohlédla,“ naléhala Alyss už asi postě. „Určitě bych mohla něco udělat.“

„Alyss, je to žaludeční nevolnost. Pomůže mi, jen když mě necháš o samotě, abych to v klidu přežila.“ Eira zasténala, přetočila se na bok a chytila se za břicho. Alyss a Levit stáli každý z jedné strany postele. Cullen přešlapoval v pokoji. Noelle se opírala o dvevní zárubeň a mnohem více než Eirin stav ji zajímala kůžička kolem jejích nehtů. „Brzy mi zase bude dobře.“

„Na tohle nás před touhle cestou přes moře upozorňovali.“ Levit ztěžka vzdychl. „Potraviny nikdy nevydrží tak dlouho, jak jste zamýšleli, dokonce ani když je vodomějové obloží ledem.“ Položil ruku Eire na rameno. „Víš jistě, že na tu večeri nechceš jít?“

Eira nepatrně zvedla hlavu z polštáře, jako kdyby to pro ni bylo nesmírně namáhavé. „Já... Ne, stačí mi na jídlo jen pomyslet...“ Zhroutila se zpátky na přepychovou matraci a znovu zakňourala.

„Nepřemáhej se. Zůstaň tady.“ Levit ji poplácal po rameni.